

Catherine **Miller**

99 päeva
koos sinuga

Vahel võib
lõpp olla
igaviku algus

Originaali tiitel:
Catherine Miller
99 Days with You
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid ja sündmused peale nende, mis on avalikkusele tuntud, on kas autori väljamõeldis või kasutatakse neid ilukirjanduslikus kontekstis. Kõik sarnasused konkreetsete inimestega, olgu nad elus või surnud, ning reaalsete sündmuste ja paikadega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Kadi Möldri
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Catherine Miller, 2019. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E02394121
ISBN 978-9949-82-712-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu hea sõbra, Tim Galea, mälestuseks.
Jäägu ta igavesti 27-aastaseks.*

Nathani päevik

Mina, Nathan Foxdale, olen alati olnud kahekümne seitsme aastane. Nii kaua kui ma mäletan, olen oma sisetunde järgi alati tahtnud öelda, et olen kakskümmend seitse, kui keegi on mu vanust küsinud. Ja põhjus? See unenägu, milles ma lõksus olen. See on mind selle vanuse külge kinnitanud. Aga alles nüüd, mu sünnipäeva eelõhtul, on see peaaegu tõsi.

Kakskümmend seitse ei tundu olevat mingi vanus. See pole pöörde-line sündmus. Pole ümmargune sünnipäev. Ent siiski olen ma seda aastat oodanud kogu oma elu. Seda aastat, mil ma suren.

Kummaline on öelda täieliku kindlusega, et sa tead oma lõpulejõudmise aega. Eriti siis, kui selle uskumise põhjuseks on üks tobe korduvalt unenägu. Aga ma olen näinud seda nii sageli, et ei suuda uskuda, nagu poleks see tõsi. See on mu viimase eluaasta eelõhtu ja ma ei saa teha midagi muud, kui elada nii, nagu oleks iga päev viimane.

Esimene peatükk

EMMA

Emma Green ei alustanud tavaliselt oma hommikuid niimoodi. Tal oli kindel rutiin: äratuskell oli pandud helisema, sest tuli aidata emal igapäevaseid ravimeid võtta, ja ta enda valmisseadmise aeg oli piiratud. Aga täna ta viivitas, seistes ihualasti täispikkuses esikupeegli ees, ning ta pikad tumepruunid juuksed katsid õlgu, kui ülejäänud jäi paljaks.

Sellest polnud midagi. Emma teadis, et ema ei suuda nii palju liikuda, et oma alasti tütrele peale sattuda. Tegelikult ei suutnud ema paljusid asju teha. Peamiselt elada.

Emma pööras end küljetsi, et oma profiili vaadata. Niimoodi, kui vasak külg oli peegli poole, polnud midagi näha. Ta tundus normaalne, ehkki pidi tunnistama, et tal oli pisut liiga palju rasva inimese kohta, kes oli veel oma kahekümnendates eluaastates. Ainus trenn, mida ta tegi, oli see, et ta tõstis ema jalad päeva lõpul voodisse.

Kell Emma peas, mis oli harjunud paljude nõudmistega, kui naine end igal hommikul tööleminekuks valmis seadis, tuletas talle meelde, et ta ei tohi niisama aega raisata. Ta pööras end jälle –

peegelpildist kõrvale, et vältida veel kord vaatamist. Tal polnud vaja end selle nurga alt teist korda näha, et teada, et midagi on valesti.

Nüüd oli ta peegli poole parema küljega ja vaatas end trotslikult. Ta libistas sõrmega mööda nahka, mööda rinnajoont. See tuletas talle meelde vanaaegset nukku, mida ema oma toas hoidis ja mille kummalised pilkumatud silmad teda alati jälgisid.

Emma pööras end teisele poole. Täielik ümarus. Ilmne erinevus teise küljega. Silmi pilgutades põrnitses ta sünnimärki, mis oli rinnanibu kõrval. Lameda nibu kõrval. Selle kõrval, mis polnud kolm päeva kikki tõusnud.

Seekord loobus Emma oma harjumusest olla valmis igasuguseks ilmaks. Pärast peegli ees alasti seismist pani ta juuksed üles lõtva krunni ja riietus, valides õhukese pluusi. Ei saanud loota, et see sobiks puhuks, kui vihma sadama hakkab. Sellest hoolimata sammus ta bussipeatusesse, tegemata väljagi jahedast tuulest, mis tavaliselt oleks ta üdini ära külmetanud.

Täna oli ta kivist. Ta tahtis tunda külma. Tõelist külma. Mitte nagu tavaliselt, kui ta oli katnud end mitme riidekihiga, kui tuul oli nii jääne ja iga hetk ähvardas hakata lõrtsi või lund sadama.

Lühikesel jalutuskäigul Timberley Drive'ini võttis ta selle tunde omaks. Kuidas küll need riidekihid olid takistanud teda elamast, kui ta alles praegu tundis esimest korda kõva külma. Karvad ta käsivartel tõusid püsti – ja kui palju neid oli, nüüd, kui ta neid täielikult nägi – ning ta hambad plagisesid, aga ta oleks tahtnud, et oleks seda varem teinud.

Ainult et see ei toiminud. Ja mida külmem tal oli, seda selgemaks sai, et isegi jääkülmast tuulest ja vihmast ei piisanud ta rinnanibu elluäratamiseks.

Selleks ajaks, kui ta lõpuks peatee nurgale ning bussipeatuse varju alla jõudis, polnud ta kunagi end elusamana tundnud. Võib-olla suudab ta nüüd hinnata neid hulle inimesi, kes kandsid šortse isegi siis, kui vihma kallas.

Ta vaatas alla ja silmitses oma läbimärga pluusi, mis liibus ta rinnahoidja vastu: vasak rind reageeris külmale, aga parem oli vanumatult otsustanud seda mitte teha.

„Kas kõik on korras, kullake?“ Üks vanem proua, kes vedas järel ostukäru, trotsis vihma, seljas vana mantel. Kell pidi olema peaaegu üheksa, sest inimesed ootasid bussi. See tähendas, et Emma jääb tööle hiljaks. Ta ei jäänud kunagi tööle hiljaks.

Tavaliselt oleks ta asunud viisakasse vestlusesse, aga täna ei suutnud ta sundida end vastama.

„Tundub, et sul oli kirglik öö.“ Vana naine itsitas. „Ma tõesti loodan, et asi oli seda väärt, kullake. Sa ei tohiks sellise ilmaga niimoodi riides olla. Mine parem koju, kullake, enne kui külmetad.“

Selle peale purskusid Emma silmist pisarad nagu kosk, mida ta oli võimetu peatama. Ta hing jäi kinni ja ta ahmis jäist õhku nii kõvasti, et laskis kuuldavale kileda hääle nagu haavatud metsloom.

„Oh taevake, anna andeks. Ma ei tahtnud sind rööpast välja viia. Ükski mees pole pisaraid väärt,“ ütles proua, pakkudes lohutust, aga valesti.

Emma võttis end kokku. „Aitäh,“ vastas ta, teadmata täpselt, mille eest ta naist tänas, aga püüdes olla viisakas, enne kui põgenes.

Asi oli halb. Emma ei suutnud täna tööd teha. Ta pidi tegema seda, mille oli edasi lükanud. Ta pidi oma perearstile helistama. Ta pidi lõpetama pea liiva alla peitmise.

Joostes minema, nagu taeva poole, ei hoolinud Emma sellest, kas ta komistab või keegi teda näeb. Ta tahtis, et vihm ta nahal trummeldaks. Ta tahtis tunda loodusjõude.

Ta oleks tahtnud, et tal olnuks seljataga kirglik öö. Et ta oleks sel hommikul lahkunud kaheinimeseteki mõnusast soojusest, olles veetnud öö mehe keha kiindumuses. Et ta oleks jätnud sedeli oma telefoninumbriga, aga helistamist tegelikult mitte lootes. Et ta oleks olnud piisavalt julge, et minna tänavale laiali meigi ning läppunud parfüümiga, mõeldes vaid oma üheöösutele.

Selle asemel (ja ta oli selles täiesti kindel) saab temast naine, kes kaotab oma parema rinna enne kui süütuse.

Teine peatükk

NATHAN

Nathan Foxdale'il oli reegel, et elu tuleb elada võimsalt ja kiirelt ning ilma hirmuta. Ehkki salajane tõde oli see, et Nathan armastas hirmu. See adrenaliinisööst iga kord kui ta lennukist välja hüppas, polnud elus olemise põnevus, vaid alati kohal olev hirm lõpu ees. Tahtmatus lasta ühelgi päeval raisku minna. See oli ta hirm: et kui ta ei ela oma elu täiega, siis on oht üldse mitte elada. See hirm oli pannud ta aastaid mööda maailma reisima. See oli viinud ta lõpuks tagasi Ühendkuningriiki langevarjuhüpete pärast, mida ta armastas.

Tema soolohüppest oli tükk aega möödas. Ta töö seisnes tavaliselt selles, et keegi oli ta rinna külge kinnitatud ja tõstis oma adrenaliini kõrgele. Polnud tähtis, kes see oli, aga kabuhirm oli alati tuntav ning mõni vajas rohkem kindlustunnet kui teine.

Sellel hommikul oli AirFlys kohal neli instruktorit ja ainult kolm klienti, niisiis oli tal harv võimalus hüpata nii, et polnud tarvis kedagi läbi vedada ärevatest lennuhetkedest ning kohmetust manöövrist avatud ukse poole 5000 meetri kõrgusel maapinnast.

Derek oli see, kes täna enne hüpet instruksioone jagas. Osavõtjatele oli see alati tunnete üleküllus. Nad püüdsid kuulata olulist informatsiooni turvalise maandumise kohta ja teised instruktorigid ümbritsesid neid, kindlustades, et turvalisus oleks tagatud ning kaitseprillid ja nahkmütsid õigesti paigutatud, rihmad niisamuti.

Nathan tundis alati õhus pinget ja ehkki ta oli teinud seda sadu kordi, oli ta igal viimsel kui korral sellest kõikehaaravast tundest teadlik. See oli ta töö üks võlusid. Ta mitte ainult ei nautinud adrenaliini, vaid imas endasse ka staatilist energiat, mille lõi ootus.

Ta teadis peast seda, mida räägiti, olles ise seda teinud rohkem kordi, kui ta viitsis mõelda. Täna keskendus ta elamuse nautimisele, võttes endale piisavalt aega.

Ta tõmbas kaitseülikonna selga ja vaatas oma langevarju turvalisuse seisukohast üle. Mõlemad teised instruktorigid, Tim ja Antonio, olid ta lähedased sõbrad. Nad kõik olid juba mõnda aega hüpetega tegelnud ning see oli ühtne kogukond. Timi tüdruksõber Leanne istus vastuvõtus ja hoolitses äri õitsengu eest. See oli väga hästi organiseeritud ettevõtte, aga pidigi olema, arvestades seda, mis tööd siin tehti.

Lõpuks, kui oli selge, et langevarjuga on kõik korras, pani Nathan selle selga ja kinnitas pandlad.

„Ai!“ ütles ta tahtmatult valjusti, nii et instruktorigid ja kliendid pöörasid talle tähelepanu. Isegi Leanne tuli ära oma tavalisest kohast vastuvõtulaua taga.

„Kas kõik on korras?“ küsis ta, nägu murelik.

„Pole midagi. Lihtsalt lõin ära.“ Nathan hõõrus rinda.

„Kas tahad, et toon esmaabikoti?“

„Ausõna, kõik on korras.“ Ta polnud tegelikult kindel, kas oli, aga ei tahtnud sekeldamist.

Derek, kes oli firma omanik ja instruktorigest kõige vanem, läks tema juurde, et vaadata, kas kõik on korras. Leanne sammus tagasi oma laua juurde.

„Kas kõik on hästi, vennas? See pole sinu moodi, et sa valu pärast aietad.“

Nathan hõõrus rinda. Valu ei vaibunud. „Rinnakarv,“ valetas ta.

Derek muigas laialt. „No mina mõtlesin, et te kutid olete kõik tänapäeval vahatatud ja poleeritud. Pane jääd peale, kui valus on. Sa võid selle korra vahele jätta.“

„Ah, mul pole häda midagi. Ma lihtsalt ei oodanud seda.“

„Oled sa kindel?“ Derek kergitas kulmu, enne kui läks tagasi kliendi juurde, kelle ilme näitas, et ta pissib iga hetk püksi.

Nathan polnud kindel, aga noogutas ikkagi.

Tal oli nüüd rohkem ruumi ja ta vabastas rihmad ning hõõrus veel kord rinda. Aga mida rohkem ta hõõrus, seda rohkem sai ta teadlikuks valuallikast. Muhk. See oli väike. Peaaegu märkamatu. Aga kui rihmad olid kõvasti vastu rinda, tundis ta sellist valu, mis oli tugevam, kui ta kunagi oli tundnud.

„Oled valmis, Nathan? Aeg on minna,“ hüüdis Derek tema suunas, kui viimane osa juhtnööridest oli lõppenud.

„Just,“ ütles Nathan rihmu pingutades, olles ettevaatlik, et jälle valu ei oleks.

Hoolimata sellest, et ta oli hüpanud rohkem, kui oli aastas päevi, polnud ta nende kokkulugemist lõpetanud. Võib-olla oli see poeetiline, et praegu oli 666. kord. Võib-olla jääb tänane viimaseks.

Lennuhüppe elemendid olid alati samad: lennuki õhkutõusmine, turvakontroll, pinge õhus, käsklus hüpata; see, mida nad oma klientidele ütlesid. See kõik oli normaalne ning jaanuari kohta oli taevas eriti selge ja sinine.

Nathan pidi hüppama viimasena, ilma et ta külge oleks kinnitatud klient, kes püksi teeb. Talle meeldis mõelda, et see oli nali, aga teati, et seda on juhtunud. Tal oli hea meel, et temaga koos polnud kedagi. Piisas sellest väikesest muhust, mis talle vastu rinda surus.